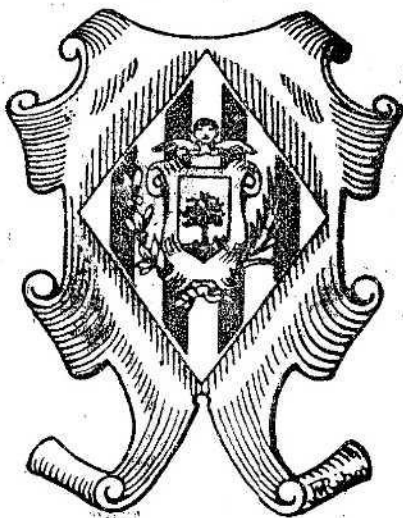

El Baix Penedès

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Vendrell, trimestre, 2'00 ptes; Fora, 2'25; Extranger, 3'00
Número corrent, 20 céntims
ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS
:: REMITITS: 20 CENTIMS LÍNEA ::
No s'admeten escrits sense firma — No es tornen els originals
ADMINISTRACIÓ: IMPREMTA RAMON

Franqueo
concertado

Organ al Vendrell i Comarca del
Partit Obrer d' Unificació Marxista
i Joventut Comunista Ibérica

De «Terra Lliure» òrgan de la U. de R.

**Que la C.N.T. i la U.G.T. don-
guin l'exemple unificant-se,
i ens mancarà temps per
adherir-nos-hi.**

**La Unió de Rabassaires vol la unitat ab-
soluta i lleial de tots els treballadors, tant
del camp com de la ciutat**

¡GUANYEM LA GUERRA!

¡PER LA VICTORIA!

Unificant els Sindicats els obrers revolucionaris d'abans del 19 de Juliol, impedirem l'actuació tèrbola dels elements que amb un carnet sindical s'han filtrat a les nostres rengles, i que son un perill per la unitat revolucionària de tots els treballadors.

El P.O.U.M. davant el Problema dels Sindicats Agrícoles

Les nostres consignes, avui, són les més encertades, les que interpreten el veritable sentit revolucionari dels treballadors del camp.

Com a màxima garantia hi ha la socialització de la terra. I, cal accentuar, que socialització, no vol dir pas col·lectivització a seques; sinó el de nacionalitzar la terra i entregar-la als treballadors del camp i permetre'ls que la treballin individualment els que així els plagui, com els qui vulguin agrupar-se i treballar-la col·lectivament. Aquesta és la veritat respecte als problemes del camp; aquesta és la posició del nostre partit, per tal de concentrar l'economia i impulsar-la endavant, que és el que necessita la revolució per caminar envers el Socialisme. En aquest aspecte, cal palesar la psicologia dels treballadors del camp

en termes generals, car, malgrat la cultura que han rebut de la societat capitalista, no tenen aquell esperit col·lectivista, que alguns creuen que el pagès té. No! El pensar dels pagesos és més individualista que col·lectivista, encara que sabem, i ningú pot negar, que el treball col·lectiu reporta molts més avantatges que el treballar individualment; però ¿què pot fer-se si no ens trobem com voldriem respecte això?..

En bé dels interessos agrícoles ha nascut una idea encertada, que respon a les aspiracions i necessitats dels camperols, que és el d'anar a la creació d'un sol sindicat Agrícola a cada localitat; en el qual, d'acord amb el Decret de sindicació obligatòria, tots els conreadors del terme vénen obligats a pertànyer a aquell Sindicat, únic que hi ha a la localitat; i que té, per missió, fer comprar tots els adobs, sofre, sulfat, etc., i vendre, per mitjà del mateix Sindicat, tota la producció.

Cal remarcar també, que en aquest mateix Sindicat hi ha compresa una secció col·lectiva, la qual ha d'estar d'acord amb el Sindicat Agrícola, en tot el que fa referència a l'adquisició del que manca al camp, com de tot el que hi sobra; però en el que fa referència a la seva legislació

social, té plena autonomia. El control de tota la producció ha de portar-la el Sindicat Agrícola local, indiscutiblement per posar taxa als productes, d'altra manera hi hauria una competència entre els mateixos treballadors.

Els Sindicats Agrícoles han de crear la seva cooperativa de consum. Per anar a la creació d'aquestes cooperatives de consum, els Sindicats o les Federacions Comarcals de Sindicats Agrícoles, han de fer els intercanvis a l'exterior o interior. D'aquesta manera, paulatinament, s'anirà ofegant el petit i gros comerç als pobles rurals. Es suprimiran els comerciants i tenders, que és l'intermediari que subsisteix. Llavors tot anirà de productor a consumidor. Aquesta és la norma més adequada per a caminar vers l'esfondrament del vell sistema econòmic per un de nou, i que és el que aspira la classe treballadora d'arreu del món. Però cal accentuar que per anar a la realització d'aquesta dita obra constructiva, pel bé dels pagesos, han d'acabar-se aquells homes que per damunt dels interessos de la classe treballadora hi posen els interessos del partit. Així ho està fent el senyor Comorera. Comorera vol, que per damunt dels interessos dels Sindicats Agrícoles hi hagin els interessos de la Conselleria de Proveïments. Si així ho fan, els serà incautat per la Conselleria de Proveïments, representada per Comorera.

¿Quina personalitat tindran els Sindicats Agrícoles davant la posició que adopta la Conselleria de Proveïments? ¡Cap! Si aquesta posició triomfa podem tancar les portes del Sindicat, cosa que cap dels pagesos revolucionaris no han de permetre de cap de les maneres; i han de protestar contra aquesta maniobra política portada a cap pel senyor Comorera.

Les Federacions de Sindicats Agrícoles han de protestar amb energia per tal d'impedir aquesta maniobra contrarevolucionària i fer que els Sindicats Agrícoles tinguin la personalitat que els té reservada en l'avenir per a la bona marxa dels treballadors del camp i per la classe treballadora en general.

Contra el P. O. U. M.

I contra la Revolució proletària

L'aixecament en armes dels militars feixistes, que amb rèplica ràpida i decidida de la avantguarda de la classe treballadora, anava a servir per a alliberar-se per sempre de la ignominiosa explotació del règim capitalista, sigui de dreta o d'esquerra, es troba seriosament amenaçada més que pels feixistes pels oportunistes i pels petits burgesos. Al començament del actual moviment, quan semblava que la lluita alliberadora de la classe treballadora s'havia d'acabar sols derrotant i acabant amb el feixisme—ja que en aquells dies encara no es veia el reformisme per enlloc—veiem ara que no és pas així, sinó que mentre els nostres companys moren al front per la alliberació total de la classe treballadora, intenten frenar les aspiracions revolucionàries i de transformació social aquí a rera, i continuar vivint com si res aquest hagués passat, o sigui amb una simple república democràtica.

La campanya desencadenada des de fa algun temps pel P. S. U. C. contra el P. O. U. M. té una finalitat ben concreta, i és la de la eliminació del P. O. U. M. perquè és l'avantguarda de la Revolució proletària i és un obstacle per la bona marxa dels fins del reformisme. El

P. O. U. M. ha sigut eliminat del Consell de la Generalitat i ha titllat de venut al feixisme, mentre te milers d'homes que lluiten al front, mentre en aquesta guerra ha perdut els millors caps com son Maurin, Germinal Pedrola, Etchebehesse, Lluís Grossi i un sens fi d'herois que han caigut defensant la Revolució proletària.

El P. O. U. M. ha sigut i segueix essent la primera víctima de les iles reformistes per a frenar la revolució.

El P. O. U. M. que ha tingut per norma la claretat i la crítica sincera, que ha lluitat sempre d'una manera desinteressada per la defensa de les reivindicacions proletàries en temps de la República democràtica i sempre se li diu que està venut a Franco i a Hitler pels qui son els responsables directes del actual moviment ja que regentaven la direcció del país, pels qui titllaven a la Aliança Obrera de contra-revolucionària, quan feu possible la magnífica gesta asturiana, pels qui avui sostenen que la guerra civil espanyola és una simple guerra per la independència d'Espanya, pels qui diuen que la lluita actual està plantejada entre la democràcia burgesa i el feixisme, quan la democràcia burgesa feu possible el moviment feixista que estem combatent, pels qui per a derrotar els invasors estrangers—com ells diuen—criden inclús la joventut catòlica, pels qui avantposen al front de

la joventut revolucionària treballadora el front de la joventut a seques, o sigui els joves socialistes, republicans, catòlics i anarquistes, menys els joves de la J. C. I. i que no hi volen anar.

¿Qui son, doncs, els que ajuden directa o indirectament als feixistes, els que mantenen la bandera de la Revolució Socialista o els que diuen que la lluita està entaulada entre el feixisme o la democràcia, fracassada ja arreu del món i a Espanya?

Com deiem abans la campanya contra el P. O. U. M. és la campanya contra la Revolució.

En aquests darrers temps la campanya ha arribat als límits més criminals a Madrid al suspendre el diari «El Combattente rojo» i la incautació de la emissora del P. O. U. M. Des de aquestes ratlles faig constar la més enèrgica protesta contra aquest atropell intolerable.

En aquests darrers temps també hem vist que la campanya ha arribat a la C. N. T. prova ben palesa de que no es contenten sols amb el P. O. U. M.

Es avui doncs quan és més necessari el front de les organitzacions revolucionàries per a fer front al reformisme.

Per a la defensa de la Revolució proletària.

Visca el front de les organitzacions revolucionàries.

J. R. PADRO

TREBALLADORS...

Arribat l'hora de fer una parada en el camí, de frenar fort ben fort i revisar tot el passat, doncs que al contrari quedarem estrellats.

Prou, ja diuen tots els treballadors conscients, que acabi d'una vegada aquesta pugna que existeix entre els treballadors representats en les dues grans centrals sindicals, doncs que es van donant compte que si es segueix més per aquest camí de coaccions per part de les dues grans centrals vindrà altra vegada el xoc inevitable però, més sagrat que mai, com abans del 19 de juliol, es parla molt de pactes entre la C. N. T. i la U. G. T., la premsa i els propagandistes de les dues centrals en fan grans alardes; però no s'han atrevit mai a dir que fins ara aquests pactes no han donat mai resultat, i que a pesar de tot i de tots, la lluita continua, però ja molts obrers que obren els ulls, a la consigna llençada pel nostre partit, de que els obrers han d'estar units en una sola central sindical, que avui cada hora que passa s'impone i volen fer pactes i més pactes, quan per endavant saben que tots tenen de fracassar, doncs, avui veiem que tan una central com l'altra amb tot el que controlen els uns i els altres

els treballadors que tenen de passar per allí, si no és el seu organisme que controla el que els hi fa falta, se'ls hi diu que per aconseguir el que demanen s'han de sindicar al organisme d'aquell control sense mirar que el que fan és un perjudici als mateixos interessos de la classe treballadora.

Per trencar aquestes lluites demanem la mobilització de tots els treballadors conscients de les dues grans centrals sindicals, començant per sindicats del mateix ram, els de pobles obligar a celebrar un assemblea de conjunt, però amb aquestes consignes: fora pactes una sola central sindical, un sindicat a cada poble i revisió de carnets estesos desde el 16 de febrer fins a la data i feta la unitat donar els carrecs a homes ben coneguts de dintre les organitzacions obreres; si ho fem així donarem prova de que és veritat tot el que prediquem i a la vegada desplaçarem de la direcció dels sindicats a gent que encara no coneixem i que estan molt més disposats a servir al capital que no pas al treball.

ENRIC IVERN

Per la moral revolucionària

Ens hem enterat per confidències que no són del cas mencionar que, ací el Vendrell existeixen el que podríem dir-ne «prostitutes privades»; fulanes les quals ja són conegudes pels interessats amb la matèria d'abans del 19 de juliol, les quals actuaven d'una manera dispersada o sia, cada una pel seu compte. Però, ara com que sembla que s'hagi fet de moda la sindicació, ànduc sembla que s'ho hagin agafat d'una manera obligatòria, s'han reunit i actuen de comú acord.

Segons un article de la setmana passada en el «Baix» en el qual deia: «A Rússia quan la revolució comensava a ésser un fet la «prostitució» fou declarada il·legal i, paulatinament perseguida». Diem això no perquè la prostitució s'hagi de declarar il·legal, doncs, potser no és encara l'hora oportuna. Però, si amb el que fem referència a aquestes «prostitutes privades».

¿Es que potser només s'han de desmascarar les... que tenien els capellans, com es feia mitjançant aquest periòdic per crear-ne d'altres no catòliques? Tant si són rumors com si és cert hem cregut a bé com un deure que hi tenim, fer pública aquesta nota. I preguem als camarades de les organitzacions sindicals i partits polítics que formen el consistori que, per la salut i moral de la revolució teniu el deure i l'obligació d'interessar-se per l'esmentat assumpte. Puix entenem que l'al·ludit fet és immoral i contrarevolucionari. I més ho és encara havent sigut creat en les circumstàncies actuals.

Per avui res més.

UNS MILICIANES

Consignes del P.O.U.M.

La millor garantia per als treballadors del camp, és socialitzar la terra; que no vol dir pas col·lectivitzar-la, sinó respectar els que vulguin treballar-la individualment, igual que els que vulguin treballar-la col·lectivament.

Un sol Sindicat a cada poble que controli la producció i vendes de la riquesa agrícola.

La secció col·lectiva ha d'ésser una secció del Sindicat Agrícola amb plena determinació per la seva legislació social.

Els Sindicats Agrícoles han de crear les seves «Cooperatives de Consúm».

SECCIO LLIURE

Fins quan durarà?

La població civil espanyola, en veure el 19 de juliol alçar-se la canalla feixista, cregué que fóra cosa de moments, molta gent anomenant-se «proletaris» continuaren amb disbauxa, no molt propia del moment; creient-se que la sang que es vessava en alguns territoris de la nostra mateixa península, era poca i continuaren deseconominitzant l'Espanya roja, gastant energies i desvaloritzant la nostra moneda.

Han passat sis mesos i asatx.

L'alarma ha progressat en manera aguda. El poble es queixa del que en gran part, ell mateix en té la culpa.

Tothom diu i exclama: FINS QUAN DURARA? La resposta és amarga per a molts... Durarà... fins que tû espanyol, fins que tû treballador, el posis amb contacte amb els teus iguals, fins que te uneixis amb vertader vincle de pau, amb tots els teus germans, i treballis sense repòs, per als que deixant diverticions i plaers, s'han allunyat de la nostra vera, i han format l'exèrcit llibertador.

Quan en un poble, ciutat o vila, s'acabi la paràlització i la desunió de les masses proletàries, llavors companys, la victòria de la llibertat està assegurada. Mentre això no es faci, que no s'aixequi cap veu de queixa, puix seria la senyal contrarevolucionària.

La fi de la guerra, sols es veu per dos camins units com si fòs un sol: el TREBALL i la UNIO.

Salut companys.

IRANOILOXE

DISFRESES

Jamai havem de creure en la puresa d'un esperit per la seva indumentària;

darrera l'aparença magistralment formada i acompanyada d'un xarlateria prometedora, s'hi amaga generalment una mentalitat testimonial de superficialitat en la indumentària de l'individu.

A la reraguarda, d'una lluita social, que restarà escrita amb sang, a les pàgines de la història com és la guerra civil espanyola, havem d'apartar-nos d'uns éssers malífics, que hi campen, i que la seva missió és sembrar el terror i provocar la desunió dintre la massa obrera, aquests *prototipus*, són dèbils supervivents de l'enderrocament feixista, la qual debilitat, els doble, l'agosament del mal.

Aquests ridículs personatges, vasalls del nostre més gran enemic, que amb el seu versemblant, volen mostrar-se companys, i que ens aixorden amb frases de queixa, tenim el deure de barrar-los hi el pas.

Aquell home, que actua en bé de la revolució, lluitant i treballant sense donar-nos aquestes xardoroses explicacions de protesta i de la seva obra, ni d'elevat les seves accions en grau de superioritat sobre els altres, aquest havem de seguir, perquè ell, és el digne ciutadà i company.

La llum que ha de donar-nos un individu, i la puixança del mateix, l'havem de buscar en el que en cap ocasió vol demostrar-nos-ho.

A. TITREVSE

La disciplina al Treball

Sembla que el que amb insistència enfadada hem vingut dient respecte a la disciplina com a factor primordial de la victòria, ha fet el seu efecte a les milícies revolucionàries. A poc a poc es va convertint el nostre exèrcit improvisat en un veritable exèrcit amb totes les garanties d'agilitat i d'organització

sense les quals el valor personal i l'armament són inútils. A la fi, el seny ha prevalgut i podem dir que ens trobem en tots els aspectes—moral, material i militar—en condicions iguals, si no superiors, a les de l'enemic.

Ara cal parlar de la disciplina al treball. Per la manera com es porten alguns treballadors, cal pendre mesures radicals que acabin amb el neguit que llur conducta produeix entre els altres obrers.

De la mateixa manera que la revolució acabà amb la vella disciplina casernària que féu odiós l'exèrcit, també acabà amb l'esbirro que a les fàbriques i tallers no ens deixava respirar. Avui els directors de l'economia som els treballadors organitzats als nostres Sindicats. Els pocs burgesos que no han desaparegut estan a punt de reivindicar llur passat en sumar-se a l'obra reestructiva del proletariat.

Després de les jornades glòries de juliol, la responsabilitat plena, absoluta, del que passa a Catalunya, correspon a la classe obrera. Qualsevol cosa, una equivocació, la manca de l'energia precisa per a dur a cap l'obra iniciada, pot fer inútils tota la sang generosament vessada i tots els esforços realitzats.

Per això cal acabar amb molts costums de l'època en què es lluitava aferrissadament contra les patronals. Els treballadors han d'adonar-se que la difícil situació econòmica que travessem no permet que pel més mínim motiu s'interrompi la producció. Les manifestacions, els enterraments, les festes tradicionals, que encara pesen molt al nostre interior malgrat no hagin desaparegut les esglésies, no poden ésser motius perquè el treball s'interrompi. Cal treballar, treballar sense repòs, disciplinadament. Les necessitats del front i l'obra constructiva que hom realitza a la reraguarda exigeixen esforços sense mesura.

D'això no s'han adonat molts obrers. No ho han capít i, amb llur inconsciència, posen diàriament en perill l'esforç que tots nosaltres fem.

No es pot admetre, per exemple, que a Catalunya hi hagi indústries el terme mig de les quals minvi en un tant per cent bastant crescut, sense cap motiu que ho justifiqui. Hi ha hagut indústries socialitzades que han hagut d'abonar algunes setmanes fins cinc-centes pessetes a companys que no havien anat al taller per causes diverses.

Els Sindicats tenen el deure ineludible d'evitar aquestes coses. Cal fer entendre als obrers, sigui com sigui, que si la revolució significa alliberar-se, exigeix, en canvi, sacrificis, jornades llargues, estretors econòmiques. Una economia capaç de servir de base a la societat lliure i igualitària, per la qual ara lluitem, no neix com els bolets: cal

crear-la.

Aquell que no guanyi amb l'esforç diari el pa que menja, ni és revolucionari ni és antifeixista. Als tallers i a les fàbriques s'hi va a treballar, a produir, a complir amb el deure més elemental de l'home. El que així no ho faci, o és un gandul o és un sabotejador, ambdues coses ben condemnables.

Es hora ja que hom compregui que la revolució no és una festassa, un devassall, que la revolució no dona res: que únicament dona la possibilitat que amb el nostre esforç diari, treballant amb fermesa i sense descans, conquerim per a nosaltres i per als nostres fills una vida més lliure i més feliç que la que fins ara hem tingut de suportar.

OFICINES DE PROPAGANDA

C. N. T.

F. A. I.

CINEMA

Els Artistes Associats, aquesta setmana han omplenat els programes dels dos cines vendrellencs.

«Tiempos Modernos». La darrera producció i execució del més gran mímico del cinema, Charlot. Aquesta pel·lícula com quasi la totalitat de les interpretades per ell, no solsament tenim de dar valor a l'escènica i còmic sino, sapiguer entendre els sentiments que en Charles plasma a la pantalla, que son de un valor netament social i d'un sentit humorístic.

Com sempre el seu treball és excel·lent i la seva tendra pertinaire Paulette es posa a l'altura del film amb la seva ingenuïtat. No obstant el productor resta entossudit i no vol adaptar-se als veritables *temps moderns* del cinema i intenta en aquesta cinta donar rèplica al cine parlat. Ell mateix ens demostra, però, que té condicions sobrades per interpretar cinema sonor amb tant d'èxit com en el mut.

«Esplendor». L'argument d'aquesta pel·lícula és realista, encara que extremadament exagerat. En aquesta pel·lícula hi ha una part que es destaca en gran manera i aquesta és la decorativa, és una de les més modernes i de línies magnífiques que hem vist en aquesta temporada.

En la execució cada artista en el seu comès perfectament, sobressortint el treball personal de Miriam Hopkins.

De les tres pel·lícules presentades en nostres cinemes el diumenge passat, la que més favoreixedors tindria seria, segurament, «Caballero Improvisado» és una bella producció realitzada amb molta habilitat i mestria, fa, que Douglas Fairbanks i la simpàtica estel Elisa Landi, tan cara de veure a la nostra pantalla, ens delectaren un treball excel·lent i en tot interessant.

Els dos films del dilluns, ni acceptables.

Ja fa quatre diumenges ens veiem privats de l'orquestra, i què ha guanyat el públic?

ERGO

INFORMATIVES

COMARCALS

Altafulla

En el dilluns prop-passat dia 8 a les tres de la tarda els milicians que estan destacats a Altafulla—sector nord de la columna capità Medrano—varen dividir un vaixell mercant que feia zig-zags per esquivar els tres torpedos que li tirà un submarí de nacionalitat desconeguda. A resultes dels zig-zags que es vegé obligat a fer el vaixell—que era el «Navarra»—quedà entolat a la platja d'Altafulla.

Quan els milicians i personal del poble, feien els treballs de salvament de la tripulació, aparegueren a flor d'aigua els periscopis de dos submarins i un dels quals llança un torpedo, fent explosió a la pròda del vaixell.

A resultes de l'explosió morí un sergent de la «Brigada internacional» i set ferits lleus tots ells tripulants de l'esmentat vaixell.

Després de les primeres cures foren traslladats a l'hospital de sang de Tarragona.

AJUNTAMENT

El passat dia 8 dels corrents a les sis de la tarda i baix la presidència del company Francesc Pagès i Morató, jutge municipal de la vila, es reuniren en sessió extraordinària els designats pels partits polítics i sindicals que mes endavant transcrivim, a fi de deixar constituït l'Ajuntament d'acord i en compliment de l'Ordre dictada pel departament de Seguretat Interior de la Generalitat de Catalunya.

El jutge Municipal donà possessió dels càrrecs de consellers als companys:

Salvador Altés Toldrà, Joan Serra Bó, Josep Marrasé Minguella, en representació d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Salvador Domingo Papiol, Joan Navarro Andreu, Joan Tous Martí, de la Confederació Nacional del Treball.

Emili Vidal Manyé i Pere Rimbau Rimbau, per el P. S. U. C. i la U. G. T. Jaume Tous Salvó, per l'Unió de Rabassaires.

Josep Güixens Aymerich, per el Partit Obrer d'Unificació Marxista.

Acció Catalana Republicana, no té representació, quedant vacant el lloc per no haver dita organització nomenat representant.

Una vegada presa possessió del càrrec, el jutge Municipal cedeix la presidència al conseller de més edat, ocupant-la el company Marrasé.

L'esmentat company, en funcions del càrrec, diu que'l primer que cal fer és el nomenament de l'Alcalde-President del Consell, i proposa, que tota vegada que la població ha vist amb satisfacció l'actuació del company Tous, que fins avui havia representat l'esmentat càrrec, la continuació del mateix.

El company Tous contesta que encara que la proposició de la presidència la acceptaria gustosament, ell es deu a la organització que representa i estant en minoria no l'ha autoritzat per ostentar dit càrrec.

El company Joan Tous proposa sigui nomenat un de la minoria de la Esquerra R., i el company Rimbau proposa sigui de la C. N. T.

Després d'un llarg debat a l'entorn del dit nomenament, el company Güixens diu que com que la presidència és més natural recaigui a les minories més representades al consell, proposa es posin d'acord els representants de la C. N. T. i de la Esquerra Republicana de Catalunya, per tal de fer el nomenament esmentat.

La presidència proposa una altra reunió, per a que dites organitzacions portin el pensament dels seus organismes sobre l'esmentat nomenament acordant tornar-se a reunir al endemà a les deu de la nit.

En la dita reunió fou nomenat Alcalde-President el company Joan Navarro Andreu.

Als nostres col·laboradors

A fi de normalitzar la confecció d'aquest setmanal, son pregats quants en ell col·laborem a fer entrega dels originals el mes aviat possible, advertint que no responem de la seva inserció si no estan a les nostres mans el dijous a la nit.

Sindicals

Disabte passat es celebrà assemblea general de l'Unió de Rabassaires, nomenant-se nova junta i aprovant-se els comptes fins a darrers d'any.

Es nombrà també una comissió de varis socis per tal d'estudiar la forma de repartir o collectivisar les terres incautades.

NOVES

Diumenge passat, un equip d'alumnes als cursos d'infermeres compost per les abnegades dones Josepa Solé, Maria Sanchez, Lola Miró, Esperança Ibero, Maria Alés, Maria Marcé, Josepa Uguet i Paquita Rossell, organitzaren una postulació a benefici de l'Hospital d'aquesta vila produint una recaptació de 440 pessetes, quin producte ingressà íntegrament al fons per a la manutenció dels assistits a aquest benèfic establiment.

Es digue de tota lloanga l'acte portat a cap per tan simpàtiques noies que el trobem mercedor de tot elogi i d'ésser imitat; i per el que els hi donem les més sinceres mercès, tot agraïnt sa gesta de bon sentit i humanisme.

El Comitè local de la Joventut Comunista Ibèrica ha obert una subscripció, el fruit de la qual el dedicarà en la creació d'un Servei d'Enllaç entre la nostra vila i els companys de la mateixa que lluiten al Front.

Companys: Ajudeu-nos amb el vostre donatiu.

	Pessetes
Suma anterior	1220'70
Cooperativa «La Reforma».— Llista n.º 10	
Jovita Foix	1
Pau Solé	5
Josep Baldris	2
Josep M.ª Fabré	3
Teresa Foix	1
Repartidor de la Batalla i J. C.	1
Josep Domingo	1
Cooperativa de Paletes UGT	25
Secció de Manobres UGT	11

Club d'Esports.—Llista n.º 12	
Gregori Aloï	1
J. Solé	1
J. Levi	2
Joan Carné	1
Sixto Ferrero	2'50
B. Ferret	1
Josep Constantí	1
Paco Carné	1
B. Vidal	2

Centre Republicà.—Llista n.º 12	
Salvador Esvertit	1
Angel Martorell	1
Narcís Socies Esvertit	1
Josep Güell Fons	1
Pau Guivernau	2
J. Barnadas Martorell	1
Jaume Romeu	3
E. Claramunt	2
Llorenç Bové	0'50

Café Duval.—Llista n.º 10	
M. Birbe	2
Josep Gay	2
	1299'70

Gastos del Front

	Pessetes
Viatge al Front de Tierz	
80 litres gasolina a 1'20 litre	96'00
Una averia del cotxe	30'60
Xòfer	15
TOTAL	141'60
Suma anterior	496'70
TOTAL	638'30

Es reben donatius als llocs següents:

Club d'Esports
Centre Republicà
Café Duval
Impremta Ramon

i tots els dies, de 7 a 8 de la vetlla al local del P. O. U. M.

Ciudadans, Obrers, Camperols i Antifeixistes tots: **Esperem el vostre donatiu!**

Automòbils i Motos

Matriculació, permisos, revisions, traspasos i tributació.

Títols de xofer de tota classe

Contribucions i de motorista
Altes, baixes, traspasos, declaracions i pagament de tributs. **LLIBRES DE VENDES.**

Assegurances

Accidents del treball, incendi, individual, responsabilitat civil, robatori, etc.

P L A N A

Garrofes, 17 · Telèfon, 3

Un telègrama

Gobierno Valencia.—Protestamos energicamente incantación emisora P. O. U. M. y «Combatiente Rojo». Perjuicio Revolución.—Comité Local.

Obituari

La passada setmana morí a Barcelona el compatriota Enric Sagarra pare del bon amic i col·laborador Ramon Sagarra que firma Icar a qui, i a tots els seus, acompanyem en la pena que els acora

—L'amic Lluís Plà passa per la pena d'haver perdut a la seva mare política. A ell i als seus la expressió del nostre sentiment.

Centre disolt

En assemblea tinguda dijous passat, fou acordada la dissolució del Centre Catalanista Republicà, adherit a Acció Catalana Republicana.

Als consumidors de gas

El Comitè de Control de la Fàbrica de Gas fa avinent que, per les circumstàncies actuals el gas restarà obert de les 7 del matí a les 2 de la tarda i de les 6 del vespre a les 10 de la nit.

En excepció els dissabtes i diumenges que a la tarda no es tancarà.

Tivoli.—Programa per demà diumenge, a tres quarts de 5 de la tarda: la comèdia musical «Los Millones de Brewster»; «Revista documental»; la producció en espanyol «Noche nupcial» i una cinta còmica.

Casal Obrer.—Diumenge, tarda i nit: Una cinta còmica; la cinta musical «Los Millones de Brewster»; la notabilíssima producció «Bosambo» i una cinta documental.

Dilluns, sessió venut al Tivoli: La cinta caballista «El Hombre del Arizona»; el film «Rivales en Singapur» i un dibuix sonor.

Registre Civil

Un nen fill de Bernat Llobera i Mir i de Margarida Amorós i Guillaumon, Passeig de Castellar, 12; un nen fill de Francesc Virgili i Figuerola i de Antònia Bosch i Roca, F. Ferrer i Guàrdia, 14; una nena filla de Josep Torra Duat i de Maria Julivert Nin, Joaquín Mañá, 100.

Matrimonis: Emili Nin i Santacana amb Manuela Felipe i Alegre.

Defuncions: Rosa Ferrerons i Riera, 77 anys. Pi i Margall, 3; Josep Antoni Pedrera i Navarro, 64 anys. Sant Salvador, 16; Dolors Borrell i Ilari, 77 anys, 14 d'Abril, 34.

Dr. Martorell Vidales

METGE I ODONTÒLEG

Visita al Vendrell

Cada dia al matí
Els dimecres tot el dia

Doctor Robert número 14
TELÈFON 57

Visita a Barcelona

Cada dia a la tarda de 4a7
Els dimecres no visita

Menéndez Pelayo, 94, pl. 2ª (abans Torrent de l'Olla)
TELÈFON 80566